

[Christmas Møller.]

for at bevare et konservativt-Venstre-Flertal — til stor Skade for Partiet selv gjorde man det. Jeg forstaar derfor meget vel, at man nu kunde ønske Valgloven ændret, for at dette Forhold paa smuk Vis kunde genoptages, men jeg tror, som sagt, ikke, at den højtærede Regering skal regne med noget saadant. Jeg kunde paavise, hvordan det konservative Parti i 1918 ved dette Partis første Valg tilbød Venstre Alliance overfor den radikal-socialistiske Alliance, og havde man taget denne Alliance, var Flertallet i Folketinget drejet i 1918, nu drejede det først i 1920. Jeg kunde paavise, hvorledes dette Parti fra 1920 til 1924 Gang paa Gang er blevet takket af den højtærede Finansminister for den loyale Støtte, vi gav ham, men Venstre brød Samarbejdet, og Rigtigheden af det Grundlag, som jeg her har lagt frem, paa hvilket Ministeriet er dannet, kan ikke rokkes.

Venstres Formand, det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, udtalte den 11. Januar 1927 i den første politiske Debat efter Ministeriets Dannelse:

„Vi er jo nu inde i nye parlamentariske Forhold, idet den nuværende Venstregering ikke har et bestemt Flertal at støtte sig til i dette høje Ting.“

Og bagefter siger det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg:

„Valget den 2. December gav kun delvis Svar paa, hvad Vælgerne ønskede. Det gav det Svar, at Ministeriet Stauning ikke skulde fortsætte, men hvert Parti gik til Valg paa sin egen Politik, uden Entente, endsige Alliance med noget andet Parti,....“

Staar disse Ord ikke ved Magt endnu? Vil det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg som Venstres Formand sige: Nu har vi skiftet Politik — saa er Sagen jo en anden, lad saa Folketinget og Vælgerne faa klar Besked derom. Hvis man siger, at vi kunde jo nok finde et andet Navn end „det borgerlige Samarbejde“ — „det konservative Samarbejde“ kunde saamænd paa en Række Punkter ogsaa godt gaa —, skal vi være villige til i vort Parti at drøfte noget saadant, men jeg fastholder, at Stillingen er den, som Venstre selv ene og alene under eget Ansvar har valgt.

Saa siger den højtærede Statsminister altsaa paa denne Baggrund — og jeg kan forsikre det høje Ting, at mit Partis Formænd har ikke læst Trontaler —: De to Partier — det er Socialdemokratiet og det

konservative Folkeparti — maa snart naa til Klarhed, de maa tage Mod til sig. Vi maa snart naa til Klarhed, siger den højtærede Statsminister til os Konservative. Jeg vil gerne have Lov til at sige til den højtærede Statsminister, at det var langt, langt rigtigere, hvad han sagde, naar han udtalte, at det konservative Folkeparti maatte gøre, hvad det selv vilde, for det konservative Folkeparti har paa Grundlag af den Politik, som vi var gaaet til Valg paa, Partiets egen Politik, i Aar som sidste Aar fremsat vore Forslag. Vi ønsker — og det gav mit Partis Landsraadmøde fuld Tilslutning — den Linie, vi førte i Fjor, fortsat, og vi ønsker da en saglig Afgørelse af vort Forslag. Naar den højtærede Statsminister henvender sig til det Parti, som den højtærede Statsminister dog nok kan finde, naar det kniber paa en eller anden Maade, naar der er et eller andet, der skal ordnes — og de kommende Dage vil saamænd vise, at den højtærede Statsminister har fundet os —, saa bør den højtærede Statsminister aldeles ikke henvende sig til to Partier eller tre Partier, men kun til os, og mit Svar til ham skal da være, at vi afgør selv, hvilke Forslag vi vil fremsætte. Det Udvalg, som vil blive nedsat om vort Forslag, afgør ogsaa suverænt uden Hensyn til, hvad den højtærede Statsminister mener og ønsker, hvor lang Tid det vil tage at behandle et saadant Forslag; ja, Udvalget afgør oven i Købet selv ganske uden Hensyn til, hvad Statsministeren siger om, at der skal skaffes Klarhed, hvilken Ledelse Udvalget vil have. Naar den højtærede Statsminister da paa denne Baggrund, i den urovækkende og usikre Stilling, hvori det er fuldkommen klart at Ministeriet selv har anbragt sig, siger, at Klarhed maa skaffes til Veje, saa skal jeg for mit Vedkommende svare, at i vort Parti kan vi ikke ønske, at Diskussionen om de Spørgsmaal, der her foreligger, trækker længere ud, end den saglige Behandling af dem nødvendiggør. Men denne maa et Mindretalsministerium ogsaa oppebie. Derfor tror jeg ogsaa, at den højtærede Statsminister skulde lade være med at tale om, at man saa maa lægge et eller andet frem for Vælgerne til Afgørelse. Hvis Regeringen kan faa den fornødne Sanktion til at spørge Vælgerne, saa skal vi for vort Vedkommende, som til Punkt og Prikke har fulgt den Politik, vi bad om Vælgerne Tilslutning til, ikke være ængstelige for at spørge Vælgerne, om vi har fulgt denne Politik.